

ת"פ 24346/12/14 - מדינת ישראל נגד מ ס

בית משפט השלום בקריות
ת"פ 24346-12-14 מדינת ישראל נ' ס

בפני
בעניין: כבוד השופט יוסי טורס
מדינת ישראל

המאשימה

נגד

מ ס

ע"י ב"כ עו"ד אבי אמר

הנאשמים

גזר דין

כתב האישום וההליכים

1. הנאשם הורשע על פי הודאתו בכתב אישום מתוקן, בעבירות של תקיפה הגורמת חבלה של ממש (בת זוג), עבירה לפי סעיף 382(ג)+380 לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן - "חוק העונשין"); איומים, עבירה לפי סעיף 192 לחוק העונשין; והיזק לרכוש במזיד, עבירה לפי סעיף 452 לחוק העונשין.

2. בהתאם לעובדות כתב האישום המתוקן, הנאשם והמתלוננת היו במועדים הרלוונטיים בני זוג. בכתב האישום מתוארים שני אירועי אלימות כמפורט להלן:

בחודש יולי 2014, ביקש הנאשם מהמתלוננת להסיר צמידים שהיו על ידה. משסירבה, משך הנאשם בשערה, קרע את בגדיה וחזייתה ושבר את אחד הצמידים שהיו על ידה. כאשר ביקשה המתלוננת לעזוב את המקום, איים עליה הנאשם כי אם תפנה למשטרה ישרוף לה ולמשפחתה את רכבם וכן יפרסם את תמונותיה.

כתוצאה ממעשים אלו, נגרמו למתלוננת סימנים אדומים בגופה, שריטות בחזה ופצע בכף היד.

באירוע אחר, מיום 5.12.14, ביקש הנאשם לעיין במכשיר הטלפון הנייד של המתלוננת. המתלוננת סירבה או אז אמר לה הנאשם "יא זונה כולם יודעים שאת רק זונה שלי". לאור כך ביקשה המתלוננת להיכנס לרכבה ולעזוב את המקום, אך הנאשם רדף אחריה, תפס את תיקה והשליך את תכולתו על הרצפה. בהמשך, משלא מצא בתיק את מכשיר הטלפון של המתלוננת, ערך חיפוש על גופה תוך שמשך בשערות ראשה. הנאשם לא

הסתפק בכך והכניס בכוח את המתלוננת לרכבה, שם השכיבה על כיסא הנהג, נשען עליה וחנק אותה בידי בחוזקה. בדרך שלא פורטה בכתב האישום, עלה בידי המתלוננת לנעול עצמה לבדה בתוך הרכב, אך הנאשם לא חדל מהתנהגותו האלימה ודפק בחוזקה על חלון הרכב.

כתוצאה ממעשים אלו נגרמו למתלוננת שטפי דם בצוואר, כאבים במישוש בעמוד השדרה וסימני שפשוף בגב.

תסקירי שירות המבחן

3. בהתאם להסכמת הצדדים התבקש שירות המבחן להגיש תסקיר על אודות הנאשם. ייאמר כבר עתה כי הוגשו שלושה תסקירים, במהלך תקופה ארוכה יחסית, בה אפשרתי לנאשם לעבור הליך טיפולי.

4. מהתסקיר הראשון עלה כי הנאשם גדל בבית נורמטיבי, סיים 12 שנות לימוד ושירות צבאי מלא. לאחר השירות הצבאי עבד הנאשם בניהול מועדוני לילה וכיום הוא בשלבי הקמה של חברת בנייה, לאחר שעסק דומה בניהולו של אביו קרס. בהתייחס לעבירות, קיבל הנאשם אחריות לביצוען, אך תלה את התנהגותו בדרישות המתלוננת כי ירכוש עבודה דברים וכי יהיה נאמן לה. הנאשם ציין כי לא היה ביכולתו לעמוד בדרישות החומריות של המתלוננת, וכן שלא היה נאמן לה - כתלונתה בפניו - ולכן איבד שליטה באירועים המתוארים בכתב האישום.

שירות המבחן התרשם מהיעדר אמפתיה מצד הנאשם כלפי המתלוננת וכן מהיעדר התייחסות ראויה לפגיעה, להשפלה ולפחד שנגרמו לה באירועים. עוד התרשם שירות המבחן כי הנאשם ממוקד בעצמו ובמחירים שהוא עלול לשלם בשל מעשיו.

5. שירות המבחן שוחח עם המתלוננת - צעירה כבת 23 - אשר תיארה את אופיו של הקשר בין הצדדים, את גילויי האלימות והקנאה ואת חששה מהנאשם. עם זאת, במהלך עריכת התסקיר דיווחו הנאשם והמתלוננת כי החליטו לחדש את הקשר ביניהם. יצוין כי הנאשם סיפר זאת לקצינת המבחן כחודש בלבד לאחר שתיאר מערכת יחסים עם אישה אחרת - לה עמד אף להינשא לטענתו. משביקשה קצינת המבחן לשוחח עם אישה זו, העדיף שלא לערבה בנושא וזמן קצר לאחר מכן הודיע על חידוש הקשר, כאמור, עם המתלוננת.

6. לאחר כל זאת, ביקש שירות המבחן לשלב את הנאשם בהליך טיפולי והוא אכן נקלט במרכז למניעת אלימות במשפחה בנהריה. במהלך הטיפול ציינה המתלוננת בפני קצינת המבחן שהקשר עם הנאשם נותק לאור אירוע אלים נוסף שחוותה (לטענתה). הנאשם הכחיש את האירוע והמשטרה לא חקרה בנושא (בשל סירוב המתלוננת להתלונן) ומשכך ברי שלא אביא הנושא לחובת הנאשם. עם זאת יצוין כי בשלב זה הוצא בהסכמת הצדדים, צו האוסר על הנאשם ליצור כל קשר עם המתלוננת וזאת בשל כך שהתבקשה שוב דחייה על ידי שירות המבחן לצורך המשך ההליך הטיפולי.

בתסקיר משלים וסופי שהגיש שירות המבחן צוין כי הנאשם מתמיד בהגעה למפגשים ומפגין רצינות. העובדת הסוציאלית המטפלת בו התרשמה כי הוא זקוק להמשך טיפול וכי כיום הוא מקיים זוגיות יציבה יותר. לאור כך, המליץ שירות המבחן להעמיד את הנאשם בצו מבחן למשך 12 חודשים, וכן להטיל עליו מאסר מותנה ופיצוי.

ראיות וטיעוני הצדדים לעונש

7. המאשימה הגישה תצהיר מטעם קורבן עבירה. המתלוננת לא הרחיבה בתיאור נזקיה אלא ציינה כי "אין צורך להכביר במילים אודות [כך]". כן הוגשו מסמכים רפואיים ודיסק ובו תמונות החבלות.

8. ב"כ המאשימה הפנה לערכים המוגנים שנפגעו כתוצאה ממעשיו של הנאשם ועמד על חומרתם, הנובעת מהפרש הכוחות בין השניים, וכן מידת האלימות וההשפלה שבמעשים. נטען כי מדיניות הענישה הנוהגת במקרים מסוג זה היא מחמירה ומכאן ביקש ב"כ המאשימה לקבוע מתחם ענישה הנע בין 12 חודשי מאסר ועד 24 חודשי מאסר. בהתייחסו לעונש הראוי לנאשם, הפנה ב"כ המאשימה לאמור בתסקירים ובכתב האישום מהם ניכרת לשיטתו אובססיביות, קנאה ורכושנות מצד הנאשם כלפי המתלוננת. ביחס להמלצת שירות המבחן נטען כי אין הלימה בין חומרת המעשים להמלצה. משכך, ביקשה המאשימה להטיל על הנאשם מאסר בפועל בגדרי המתחם, מאסר על תנאי מרתיע, התחייבות ופיצוי למתלוננת.

9. ב"כ הנאשם ציין כי הנאשם הודה בהזדמנות הראשונה וחסך זמן שיפוטי. לדבריו יש לתת משקל גבוה לדרך השיקומית אותה עבר הנאשם, ולמרות חומרת העבירות, לאפשר לו להמשיך בה, כהמלצת שירות המבחן. בעניין האופן בו התרשם שירות המבחן מהנאשם, ציין הסנגור כי הנאשם חונך בבית הוריו באופן מפנק וזו אחת הסיבות לאירועים שבכתב האישום ולעמדה שהחזיק טרם הטיפול. הסנגור עמד על עברו הנקי של הנאשם, אורח חייו הנורמטיבי עד לאירוע זה ולמצבה הכלכלי הקשה של משפחתו וביקש לאפשר לו להמשיך בחייו. כן צוין שהנאשם הוא המפרנס היחיד של המשפחה ולכן ביקש שלא יוטל עונש מוחשי ואף לא בעבודות שירות. כמו כן ציין הסנגור כי מתצהיר קורבן העבירה עולה שהמתלוננת לא ביקשה למצות עמו את הדין. משכך ביקש הסנגור לאמץ את המלצת שירות המבחן ולהטיל עליו צו מבחן לצד מאסר מותנה.

10. הנאשם בדברו האחרון הביע צער וחרטה. לדבריו הטיפול שהוא עובר תורם רבות לאופן בו הוא רואה את הדברים כיום. עוד טען הנאשם כי הוא עסוק בניסיון לשקם את חברת הבנייה של אביו על מנת לסייע בפרנסת משפחתו.

דין והכרעה

11. כידוע, מאז תיקון 113 לחוק העונשין גזר הדין ניתן במסגרת הליך תלת שלבי. בשלב הראשון יש לקבוע אם כתב האישום מתאר אירוע אחד או מספר אירועים. לאחר מכן יש לקבוע את מתחם הענישה ההולם את

האירוע ובסופו של תהליך, יש להחליט אם נכון לחרוג מהמתחם שנקבע, שאחרת ייגזר העונש בגדרי המתחם. בענייננו הצדדים לא טענו דבר בעניין מספר המתחמים שיש לקבוע ונדמה כי רואים הם בעבירות אלו אירוע אחד. לדעתי אכן מדובר במסכת עבריינית אחת בעלת קשר הדוק וברור בין העבירות ועל כן בכוונתי לקבוע מתחם עונש הולם אחד (ראה ע"פ 4910/13 ג'אבר נ' מדינת ישראל (29.10.14)). עם זאת אביא כמובן בחשבון לצורך קביעת גבולות המתחם, את העובדה שמדובר בשני מעשים נפרדים. ראו: "[העבירות - י.ט.] התבצעו באופן שחזר על עצמו, בסמיכות זמנים ובנסיבות דומות ... אין בכך כדי לגרוע מן החומרה שיש לייחס לדברים. ה"אירוע" כולל שלושה מעשים חמורים. ומתחם העונש ההולם יכול, ולעיתים אף צריך, לחרוג ברף העליון שלו מן העונש המקסימלי שנקבע בגין כל אחד מן המעשים" (ע"פ 4197/14 מדינת ישראל נ' פלוני (12.4.15)).

12. **הערכים המוגנים בבסיס העבירה:** הערכים שנפגעו בשל מעשי הנאשם ברורים. מדובר על פגיעה בשלום גופה, כבודה ופרטיותה של המתלוננת. בעניין עבירת האיום להפיץ את תמונותיה של המתלוננת, נפגעה גם שלווה נפשה של המתלוננת. במקרה זה - לאור נסיבות האירוע הכוללות - מדובר בפגיעה במדרג גבוה יחסית.

13. **נסיבות ביצוע העבירה:** נסיבות ביצוע העבירה מלמדות על קנאה ורכושנות מצדו של הנאשם כלפי המתלוננת. תיאור המקרים מלמד על דפוס התנהגות חוזר, במהלכו לא השלים הנאשם עם רצונה של המתלוננת ופנה לדרך האלימות על מנת להשליט את רצונו. העבירות בוצעו תוך אלימות קשה ופגיעה בוטה בכבודה של המתלוננת, עד כדי אכזריות של ממש. הנאשם אף התייחס למתלוננת בצורה מזלזלת ומחפיצה ("כולם יודעים שאת רק זונה שלי") ואף ניצל באופן ציני את העובדה כי היו ברשותו תמונות של המתלוננת, אשר הפצתן עלולה הייתה להביכה, ואיים עליה בהקשר זה. באירועים אלו ניצל הנאשם גם את כוחו הפיזי העודף על פני המתלוננת ובעניינו הדבר בולט במיוחד, שכן הנאשם הוא גבר בריא וחסון בעל גוף שרירי ומפותח.

14. **מדיניות הענישה:** מדיניות הענישה בעבירות אלימות כלפי בנות זוג מחמירה, ובהיעדר נסיבות מיוחדות מוטלים לרוב עונשי מאסר, ראו:

"עבירות האלימות והאיומים ככלל, וכנגד בנות זוג בפרט, הפכו זה מכבר לרעה חולה אשר בתי המשפט מצווים להיאבק בה. נכון הוא אומנם כי אין בכך כדי "להוציא" את נסיבותיו האישיות של הנאשם הקונקרטי מן המשוואה ואולם דורש הדבר מתן משנה תוקף לאותם אינטרסים של גמול ושל הרתעה, הן של העבריין עצמו והן של עבריינים בכוח" (רע"פ 6577/09 צמח נ' מדינת ישראל (20.8.09)).

לעניין מדיניות הענישה הנוהגת בעבירות דומות, ראו למשל:

רע"פ 977/16 **דיין נ' מדינת ישראל** (10.2.16), בו נדחתה בקשת רשות ערעור של הנאשם על חומרת עונשו - 18 חודשי מאסר בפועל. הנאשם במקרה זה תקף את זוגתו וגרם לה חבלה של ממש בכך שהיכה אותה בפניה, משך בשערה ובעודה שרועה על הרצפה בעט בה והיכה אותה.

רע"פ 8833/15 **אבו רומי נ' מדינת ישראל** (23.12.15), בו נידון הנאשם לשבעה חודשי מאסר בפועל בשל כך שהכה את אשתו מספר פעמים, חנק אותה וגרם לה לחבלות.

רע"פ 233/15 **בטש נ' מדינת ישראל** (22.1.15), בו נידון הנאשם ל-12 חודשי מאסר בפועל, תוך הפעלת מאסר מותנה במצטבר. במקרה זה הורשע הנאשם בכך שאיים על בת זוגו על רקע רצונה להיפרד ובהמשך השליך אותה על המיטה והכה אותה באגרופים בכל חלקי גופה. לנאשם היה עבר פלילי כבד והוא ריצה מאסרים קודמים. תסקיר שירות המבחן בעניינו היה שלילי.

רע"פ 1805/11 **שמחייב נ' מדינת ישראל** (7.3.11), בו נותר על כנו עונש מאסר בן 7 חודשים שהוטל על הנאשם בשל כך שהכה את אשתו מכת אגרוף. הנאשם הודה בביצוע העבירות, עברו הפלילי לא היה מכביד, אך הוגש בעניינו תסקיר שלילי.

רע"פ 3463/15 **יורי קוטוב נ' מדינת ישראל** (21.5.15), בו נותר על כנו עונש מאסר בן 10 חודשים שהוטל על הנאשם בשל עבירות אלימות כלפי זוגתו שכללו מקרה בו סטר לפניה; מקרה בו הצליף בישבנה בחגורה לאחר שהפשיל את מכנסיה; וכן שבר במקרה אחר את משקפיה. במקרה זה הנאשם היה נעדר עבר פלילי, אך לא החל בהליך שיקומי.

15. לאור כל זאת, אני בדעה כי מתחם הענישה ההולם את כל העבירות מושא ענייננו, המהוות אירוע אחד, נע בין 6 חודשי מאסר בפועל ועד 20 חודשי מאסר.

קביעת עונשו של הנאשם

16. גזירת עונשו של הנאשם מציבה מתח בין נתוניו האישיים - בחור צעיר, נעדר עבר פלילי, הטוען כי למד את לקחו ומבקש להמשיך בהליך השיקומי שהחל - לבין חומרת העבירות והעונש ההולם אותן. השאלה היא אפוא אם הוכחו בעניינו של הנאשם סיכויי שיקום המצדיקים חריגה ממתחם הענישה וככל שכן, האם ראוי להעדיף במקרה זה את אינטרס השיקום על פני עיקרון ההלימה והגמול.

17. נקודת המוצא היא כי העבירות בהן הורשע הנאשם מבטאות התנהגות אלימה ביותר, הכוללת רכושנות, בוטות וזלזול מופגן במתלוננת. כמו כן, אין מדובר במקרה חד פעמי, אלא בשני אירועים דומים במהותם, במסגרתם פגע הנאשם קשות בזוגתו. באחד המקרים, כאמור, אף קרע בבוטות את בגדיה וחזייתה תוך

שהוא מכה בה. במקרה אחר חנק אותה בחוזקה תוך שהיכה בה. האירועים מאופיינים גם בהשפלת המתלוננת והחפצתה, לרבות בדברים שהטיח בפניה ("כולם יודעים שאת רק הזונה שלי") ובאיומים להפיץ את תמונותיה.

18. כידוע, בית המשפט רשאי לחרוג ממתחם הענישה אם מצא "כי הנאשם השתקם או כי יש סיכוי של ממש שישתקם" (סעיף 40ד' לחוק העונשין). עם זאת "נפסק כי ככל שהעבירות בהן הורשע נאשם הן חמורות יותר, כך גובר הנטל להראות סיכוי שיקום מובהקים יותר" (רע"פ 9201/15 **רועי פאר נ' מדינת ישראל** (26.1.16)). הנאשם אינו טוען שהשתקם, אלא שקיימים בעניינו סיכוי שיקום המצדיקים נקיטה באפיק שיקומי. בשים לב לחומרת העבירות והעונש ההולם אותן, על הנאשם להוכיח סיכוי שיקום מובהקים.

19. הנאשם מצוי מזה כשמונה חודשים בהליך טיפולי המיועד לגברים אלימים. שירות המבחן, המליץ להטיל עליו צו מבחן, בצד עונשים נוספים, אך לא ציין דבר ביחס לסיכוי שיקומו. כל שצוין הוא שהנאשם מצוי בטיפול ביחידה בנהריה, וכי שם מתרשמים כי הוא מראה נכונות ורצינות וקיים צורך בהמשך הטיפול על מנת להעמיק ולבחון את התנהלותו. אני מתקשה לראות בדברים אלו סיכוי שיקום מובהקים ואף לא ממשיים. שירות המבחן לא פירט כל שינוי בעמדותיו של הנאשם ולא הפחתה במסוכנות הטמונה בו בהקשר הרלוונטי. שתיקה זו רועמת במיוחד על רקע התרשמות שירות המבחן בתחילת התהליך כי הנאשם אינו מגלה אמפתיה כלפי המתלוננת, אינו מכיר בפגיעה ובהשפלה שעברה וכי הוא ממוקד בעצמו ובמחירים שהוא משלם.

20. לאור כך, אינני סבור כי הוכחו במקרה זה סיכוי שיקום המצדיקים חריגה ממתחם הענישה. עם זאת, אין להתעלם מההליך שעבר הנאשם. יש בהתרשמות העובדת הסוציאלית במרכז לטיפול באלימות במשפחה, ללמד על התגייסות הנאשם להליך טיפולי, על רצינותו ומחויבותו להליך, כמו גם על עמדה מקצועית כי ההליך נחוץ לו לצורך שינוי דרכיו והתמודדות טובה עם הזוגיות החדשה בה הוא מצוי.

21. בנתונים אלו, דעתי היא כי בחינת נתוני המקרה בכללותם - ובהם גילו הצעיר של הנאשם, עברו הנקי והודאתו במעשים - מביאה למסקנה כי הגם שאין מקום לחרוג ממתחם הענישה, יש להביא לזכות הנאשם את הדרך הטיפולית שעבר והתרומה שעשוי הוא להפיק ממנה ולאפשר לו להמשיך בה, בצד נשיאה בעונש מאסר בדרך של עבודות שירות. העונש יגזר אפוא בגדרי מתחם הענישה, אך ההקלה לה יזכה הנאשם בשל סיכוי שיקומו (אשר אינם מצדיקים כאמור חריגה מהמתחם) יובאו בחשבון ביחס לאופן ריצוי עונש המאסר, ההולם את מעשיו (למשקלו של הליך שיקומי מתקדם ומוצלח, אל מול מסקנה ראשונית בלבד, ראה למשל עפ"ג 48707-08-15 **מדינת ישראל נ' חגי מרדכי כליפה** (19.11.15)). כן ראו:

"גם אם ניתן להצביע על תוחלת שיקומית, הרי שסיכוי שיקומו של נאשם, הינם שיקול אחד מבין כלל שיקולי הענישה, עליהם יש לתת את הדעת, שעה שנגזר עונשו. כפי שציינתי ברע"פ 1787/15 עמר נ' מדינת ישראל (24.3.2015): 'אכן, נאמר לא אחת, כי האינטרס הנוגע לשיקומו של הנאשם איננו אינטרס שלו בלבד, אלא שהדבר משרת את החברה בכללותה. יחד עם זאת, אינטרס זה מהווה שיקול אחד מבין מכלול של שיקולים העומדים בפני בית המשפט, בבואו לגזור את עונשו של הנאשם' (רע"פ 1383/15 לב ארי נ' מדינת

ישראל (3.3.2015); רע"פ 7996/12 יוסף נ' מדינת ישראל (23.1.2015) (רע"פ 2450/15 **אזרזר נ' מדינת ישראל** (15.4.2015))

22. לצורך קביעה זו הבאתי בחשבון כי הטלת עונש מאסר בכליאה, לא תאפשר את המשך ההליך השיקומי (ראו סעיף 1 לפקודת המבחן) ורואה אני חשיבות ממשית כי הנאשם אכן ימשיך בהליך בו החל. בנוסף, ראיתי להפנות לדברים שצוינו בדו"ח הועדה הציבורית לבחינת מדיניות הענישה והטיפול בעבריינים, בראשות השופטת ד. דורנר (2015), בדבר ההשפעות השליליות של עונש מאסר במיוחד על אלו הנידונים לראשונה בחייהם למאסר, ועל המחקרים המזהים יתרון לשיקום במסגרת הקהילה, על פני הליך טיפולי במסגרת בית הכלא.

23. לא התעלמתי מהמלצת שירות המבחן, בדבר הטלת צו מבחן בצד עונש מותנה בלבד. אינני סבור שהמלצה זו מביאה בחשבון בצורה נכונה את חומרת העבירות והעונש ההולם אותן וכפי שצוין לא אחת:

"...עם כל ההערכה לתסקירי שירות המבחן ולעבודתו המקצועית והחשובה של השירות, מדובר בהמלצה בלבד ובית המשפט עצמאי בהפעלת שיקול דעתו... לא למותר לציין גם כי השיקולים המנחים את שירות המבחן בהמלצתו והשיקולים והאינטרסים שעל בית המשפט לשיקול לצורך החלטתו לא בהכרח זהים וחופפים הם" (ע"פ 3472/11 פלוני נ' מדינת ישראל (3.11.12)).

וכן, בהקשר מדויק לענייננו:

אכן, אילו לשיקול השיקומי הייתה ניתנת הבכורה בנסיבות העניין, ניתן היה לקבל את המלצת שירות המבחן. עם זאת, הלכה היא כי בית המשפט אינו כבול להמלצות שירות המבחן וכי שיקול הדעת הסופי לעניין היקף העונש וטיבו מסור לידי של בית המשפט. המלצות שירות המבחן הינן רק אחד מני שיקולים שונים שעל בית המשפט לשוות לנגד עיניו בבואו לגזור דינו של נאשם שהורשע בדיון (ע"פ 8704/08 הייב נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] (23.4.2009)). (ע"פ 8815/12 **אחמד מחמוד נ' מדינת ישראל** (15.1.13))

24. טרם סיום ראיתי להדגיש בפני הנאשם כי ההסתפקות בעבודות שירות, באה במיוחד על מנת לאפשר לו להמשיך בהליך הטיפול וראוי אפוא שיקפיד על ביצועו הראוי. לדידי, אפשר גם ואין די בהליך בו משולב הנאשם כיום, ויתכן שיש מקום לשלבו גם בטיפול בשירות המבחן עצמו. כן בדעתי לקבוע תקופת מבחן ארוכה יותר מזו שציין שירות המבחן. בנוסף יוטל מאסר מותנה מרתיע.

25. בשאלת אורך תקופת עבודות השירות, לא התעלמתי מהפגיעה שעלול עונש זה להסב לפרנסת הנאשם ומשפחתו המורחבת. ואולם, בשים לב למתחם שקבעתי ולקביעתי שלא הוכחו נסיבות המצדיקות חריגה

ממנו, יש להעמיד את העונש הראוי על גבולו התחתון של המתחם. יצוין כי על פי חוות דעת הממונה, תחילת העונש היא בעוד כחמישה חודשים, כך שלנאשם תהא תקופת התארגנות ראויה.

26. סיכומו של דבר, לאחר שבחנתי את מכלול השיקולים, הן לקולה והן לחומרה, אני מטיל על הנאשם את העונשים הבאים:

א. **6 חודשי מאסר.** הנאשם יישא בעונש זה בעבודות שירות בהתאם לחוות דעת הממונה החל מיום 22.6.17 וביום זה יתייצב הנאשם במשרדי הממונה בטבריה.

מובהר לנאשם כי עליו לבצע את העבודות לשביעות רצון הממונה וכי אם לא יעשה כן ניתן יהיה להפקיע את העבודות מנהלית והוא יאלץ לשאת ביתרת התקופה בבית מאסר.

ב. צו מבחן למשך 18 חודשים.

מובהר לנאשם כי עליו לבצע את הצו לשביעות רצון שירות המבחן וכי אם לא יעשה כן ניתן יהיה להפקיע את הצו ולהטיל עליו ענישה נוספת.

ג. מאסר על תנאי למשך 8 חודשים והתנאי הוא שהנאשם לא יעבור בתוך שלוש שנים כל עבירת אלימות כלפי גופו של אדם. ואולם אם תהא זו עבירת אלימות כאמור, מסוג עוון, או עבירת אלימות שאינה כלפי הגוף, ירצה מתוכם 3 חודשים בלבד.

ד. פיצוי למתלוננת, ע"ת 4, בסך 12,000 ש"ח. הסכום ישולם עד יום 1.3.17 במזכירות בית המשפט. המאשימה תודיע למזכירות את פרטי חשבון הבנק של המתלוננת ותיידע אותה בדבר תוכנו של גזר הדין.

ה. לאור מצבו הכלכלי הנטען של הנאשם ויתר רכיבי הענישה, אני נמנע מהטלת קנס.

המזכירות: להמציא את גזר הדין לממונה וכן לשירות המבחן.

זכות ערעור בתוך 45 יום לבית המשפט המחוזי.

ניתן היום, י"ג טבת תשע"ז, 11 ינואר 2017, במעמד הצדדים.